

Nyár Valentin

Mértékmegőrző

I.

Szaporra léptekkel közeledett az épület felé, sietett, mivel már ez a rövid séta is kellemetlen volt, ezen a hideg reggelen. Már bánta, hogy végül csak a világosbarna szövetkabátját vette fel, egy pulóver még jól jött volna alá.

Aztán odaért, a hatalmas fa ajtók egyik szárnyát határozottan belökte és belépett a gyengén fűtött, mégis kellemesebb hőmérsékletű kapitányság lépcsőházába. A portás mosolyogva fogadta.

- Csilla! Jó reggelt! Hogy telt a hétvége?

- Jó reggelt Tamás! Pihenéssel. Maga dolgozott?

- Csak szombaton, tegnap leugrottam a telekre, volt egy kis festés. Van itt egy levél a hadnagynak.

- Levél? Kitől? – kérdezte Csilla csodálkozva. Egyik kezéről lehúzta a kesztyűt, elvette a borítékot és a feladót vizsgálta.

- Péntek délután adta be egy nagyon magas férfi. Kicsit körülményes volt, személyesen akarta odaadni Simonnak, de mondtam neki, hogy már mindenki, köztük ő is hazament. Sokat kellett győzködni, hogy nálam hagyja.

- Simon szerintem nem ment haza. Szinte alig megy haza.

- Ó, a kutya fáját! Néha akkora itt a nyüzsgés, hogy azt sem tudom, ki megy haza, vagy ki marad itt.

- Semmi baj, megyek és odaadom neki.

A portás intett, Csilla pedig elindult a széles lépcsőn, fel a sok párból álló ajtósortig, hogy aztán az egyik állandóan nyitott szárnyon belépjen az előcsarnokba.

Az alagsorba vezető lépcső felé indult, csizmájának talpa már az első lépcsőfokon volt, mikor valaki utána szólt.

- Csilla! – a főnök, azonnal felismerte azt a megjátszottan kedves hangját.

- Jó reggelt! – fordult vissza.

- Önnek is. Nahát, maga ma is milyen csinos!

- Köszönöm – mosolyt erőltetett az arcára, nem kedvelte ezt a fickót. Egyrészt unta ezeket az álságos dicséreteket, másrészt nagyon jól tudta, hogy mondvacsinált okokból, miatta van büntetésben Simon hadnagy.

- Csak annyit akartam kérdezni... Szóval. Hogy van? Tudja.

- Kire gondol?

- A Magányemberre!

- Simon hadnagyra gondol?

- Igen, hogy van Simon?

- Ugyanúgy, mint eddig. Csendesen, szomorkásan...

- De ugye csinálja a dolgát? – szakította félbe a főnök. Annyira átlátszó volt ez az érdeklődés, szinte hetente. Látszott, hogy ezt az embert sosem érdekelte egy cseppet sem a

szóban forgó személy.

- Persze – vágta rá Csilla, bár ez nem volt igaz. Simon György hadnagy ugyanis az elmúlt két hónapból, mindössze az első pár nap volt tevékeny, megmutatta, hogyan kell rendezni az aktákat, aztán lefeküdt a kanapéra. Eleinte a plafont bámulta, vagy aludt, aztán egyszer hozott néhány könyvet és attól kezdve azokat olvassa.

- Helyes... - a beálló kínos csenddel nem tudott mit kezdeni. - Bocsásson meg, de rohanok. Szép napot, Csilla!

A következő pillanatban már lefelé sietett az alagsorba, lent balra nézett, ahol egy rács további, mélyebbre vezető és sötétbe vesző, kopott kőlépcsőt rejtett. Senki sem tudta, hová is vezet. Aztán jobbra fordult és a folyosó végén lévő raktárba ment.

A férfit a kanapén találta, résnyire nyitott szemekkel, ébredve. Gyorsan felrakott föni egy adag kávé, mire lefőtt, a hadnagy már kibotorkált az apró konyhába.

Meghagyott körszakálla napok óta eltűnt, köré nőtt a rövidebb arcszörzet. Sötétbarna szemei alig látszottak, ugyanilyen színű haja kezdett kezelhetetlenül hosszúvá válni.

- Jó reggelt, hadnagy!

- Reggelt!

- Kész a kávé, de előbb... Jött egy levele.

- Kitől? – nagyobbra nyíltak a szemei. Sötétkék zakójának ujjából felbukkant az egyik keze, mellyel elvette a levelet és a feladót tanulmányozta. – Fischer Éva. Nem ismerem – értetlenül nézett munkatársára, aki csak azt várta, hogy bontsa végre fel, amit meg is tett.

Tisztelt Simon György hadnagy!

Ön bizonyára nem ismer engem, ám édesapjával egyszer találkoztam, az újságokból pedig úgy tudom, ön is hasonlóan remek ember. Betegségemből adódóan nem tudok elmenni itthonról, ezért meghívom önt magamhoz, mindenképpen beszélünk kell a Mértékmegőrzőről, amit talán Ön is ismer. Mihamarabb várom, akár egy munkatársával.

*Tisztelettel
Fischer Éva*

- Mi áll benne? – kérdezte Csilla. Válaszul a másik odaadta a levelet, leült a kanapéra és gőzölgő kávéját kortyolgatva nézett maga elé.

Miután elolvasta a levelet, gondolatai közé befurakodott egy kérdés, egy lehetőség. Simon most a cipőjét kötötte, induláshoz készülődött. Jól láthatóan kezdett visszatérni az élet a szemébe, nem olyan volt, mint más reggeleken, szinte kihallatszottak a csikorgó fogaskerek.

– Magával mehetek? – bökte ki Csilla a kérdést.

A másik nem válaszolt rögtön, csak nézett rá. Arcán nem látszott semmi, és a válaszból sem derült ki, örül-e. Letette az üres bögrét, úgy forgatta, hogy a karácsonyfadíszeket lássa. Piros bögre, a gömbökben rajzok, Bécsből hozta évekkorábban.

- Felőlem – mondta, miután megfordult. - A néni itt lakik közel, gyalog megyünk.

Csendben telt el pár perc, miután kiléptek az épületből a hidegbe. A hadnagy vajon

megenyhült? Eleve nehéz volt bármilyen képet is kialakítani róla az elmúlt két hónapban, hisz alig beszélt, nem kérdezett, ugyanakkor nem volt bunkó, megköszönte és dicsérte a kávé, minden reggel, mégis úgy tűnt, valami nagyon nyomja a lelkét.

- Mi az a Mértékmegőrző?

A férfi kutatón nézett a mellette haladó nőre. Tudta, hogy ez lesz, ha magával hoz valakit, beszélnie kell, de tudatalatt talán épp ez vezérelte.

- Egy kocsma – jött a rövid válasz. Csilla türelmes volt, de kezdett szerte foszlani a remény, hogy bármit is kihúzz ebből az emberből. Pedig biztosan egy rendes ember, csak valami baja van épp a világgal.

- És ismeri? – néma bólintás.

- Honnan?

Valamiféle kín ült ki az arcára, úgy válaszolt, de teljesen másról beszélt.

- Nézd, Csilla. Elengedhetjük ezt a magázódást ugye?

- Persze.

- Bocsánatkéréssel tartozom – lépteik lelassultak, közeledtek a néni lakhelyéhez. – Tudod, én valójában nem ilyen vagyok. Nem vagyok ilyen szótlan és barátságtalan. Csak sajnos az elmúlt időszakban sok dolog történt és nehezen találok vissza ahhoz a hadnagyhoz és emberhez, aki voltam. Talán nem is fogok visszatalálni, már semmi sem lesz ugyanaz.

Biztosan azért, mert büntetésbe került, de miért is? Alkalomadtán ezt is megkérdezi, úgy tűnik végre megeredt a nyelve a hadnagnak.

- Ami pedig a kocsmát illeti: Úgy tíz éve jártam ott párszor apámmal. A rendőrök közül néhányan kedvelték azt a helyet, ráadásul a tulaj unokája iskolatársam volt, valamint a szalagavatón táncpartnerem. Szóval ismernek engem is.

- Van valami ötleted, mit szeretne elmondani ez a hölgy?

- Nincs, de attól tartok baj van - a hadnagy a házra mutatott, melyből emberek jöttek ki, bútorokat cipeltek egyenesen egy félig telt teherautóhoz.

- Nagyon sajnálom, hogy ilyen soká és későn jutott el önhöz a levél – Varga Dominik egy nagyon magas, rövid hajú, negyven körüli férfi volt, a pakoló emberek hozzá irányították a hadnagyot és Csillát. – Pedig amint Éva néni megírta, azonnal vittem a rendőrségre, ahol azt mondták, maga már nincs bent.

- Tévedtek – sóhajtott Simon. – Mikor halt meg?

- Szombat reggel derült ki, valamikor álmában történhetett. Sajnos az ápolónő hiába figyelte a kamerát, ha egyszer alvás közben érte a halál.

- Szóval ezt a szobát folyamatosan kamera figyeli?

- Igen. Egyrészt így könnyebb. Másrészt nehéz volt megbízható ápolónőt találni, csak az volt elsősre jó, akit az alapítvány küldött, de ők csak a hét három napján fizetik az ápolást.

- Alapítvány?

- Éva néni holokauszt túlélő volt. Találtam egy alapítványt, aki kifejezetten túlélők gondozásával foglalkozik.

- Értem. Nem gond, ha a kolléganő kicsit körbe néz a házban?

- Dehogy gond. Nyugodtan – erre Csilla elindult.

- Hová viszik ezeket a régi bútorokat?
- Éva néni ezeket felajánlotta egy jótékonyági árverésre.
- És az ingatlan? Voltak Éva néninek gyerekei, hozzátartozói?
- Senkije nem volt. A férje rég meghalt, gyerekei nem voltak, a rokonai pedig a fogolytáborban haltak meg a második világháború alatt.
- Akkor ki örököli ezt a hatalmas házat?
- Én – válaszolta egyszerűen, apró szünet után Dominik.
- Nocsak. A kamerák felvételeit tárolja valahol?
- Nem.
- Ebben az esetben, hol volt péntek este?
- Dolgoztam. De ugye nem gondolja, hogy...
- Mit dolgozik?
- Villamosvezető vagyok. Szombat éjjel egykor végeztem, hazamentem és aludtam. Higgye el, hadnagy semmi gyanús nincs itt, sajnos régóta beteg volt és nekem sincs semmi közöm Éva néni halálához, orvos is volt kint, megadom az elérhetőségét, ha akarja. Kötöttem vele egy eltartási szerződést, nagyjából egy éve, aztán...
- Ismeri a Mértékmegőrzőt?
- Hogy mi? Hogy jön ez ide?
- Én is ezt szeretném tudni. Nézze! Itt a levél, amit Éva néni írt pénteken. Ebben azt írja, hogy a Mértékmegőrző nevű kocsmáról szeretne velem beszélni. Van ötlete, mit akart mondani?
- Nincs – felelte Varga Dominik némi gondolkodás után. – Ismerem a helyet, néha járok ott ismerősökkel. Tudom, hogy az alapítója remek ember volt, rengeteget tett a kerületért...
- Csak volt? Miért beszél Kamarás Imréről múlt időben?
- Mert nagyjából egy hete meghalt.
- Ekkor határozta el Simon, hogy Csillával elmegy a kocszába, aki visszatért, útközben pedig mesélt a házról.
- Az egész házon látszik, hogy úgy tíz-tizenöt éve lett felújítva, így is rengeteg a régi bútor, könyv. A felső szintes izonyat poros, a néni talán fel sem járt már oda. Kié lesz a ház?
- Dominik kap mindent. Úgy egy éve eltartási szerződést kötöttek, Éva néninek nem volt senkije. Azokon a bútorokon, amit épp elvittek, mindent ez a magas férfi fog örökölni.
- Nem gyanús ez egy kicsit?
- Elsőre. Az a baj, ha utána is mennénk, hamar lebuknánk, hogy olyan ügyben szaglászunk, amihez hivatalosan se közünk, se jogunk. Ezért is nagyon fontos, hogy a következőkben senkinek ne mondd el, hogy itt jártunk. Ezek után azt sem szabad elárulni, hogy Éva néni levelet írt nekem.
- Most hova megyünk?
- A Mértékmegőrzőbe.
- Mi lesz az indok, hogy odamegyünk?
- Bíz rád. A lényeg, hogy te egy új kolléga vagy, akit épp betanítok. Pont erre jártunk és gondoltam benézünk.
- Rendben. Akkor a büntetésedről se beszéljek?
- Ha lehet, maradjon titok. Ide már nem jár egy rendőr se, nem fog kiderülni a

füllentésünk.

- Kérdezhetek valamit, hadnagy? – kérdezte Csilla némi csend után, miközben már közel jártak a kocsmához.

- Igen?

- Miért vagy büntetésben?

A hadnagy lassított. Beavassa a bizalmába már most? Hiszen alig ismeri... Nem, még nem, talán később elmondja, különben is: - Megérkeztünk.

II.

Minden ugyanaz volt, csak kopottabban, mint tíz éve. Az asztalok a székek, a képek a falon, bár alighanem abból több lett. Az egész kocsmá hangulata ugyanolyan volt, mint mikor legutóbb itt járt.

Simonban felszínre tört az a néhány este, amit apjával itt töltött, fogyott is a sör rendesen. Csodálatos pár év volt, mikor nyomon követhette apja nyomozását, ekkor tanulta el tőle, hogyan lehet a jó emberismeretet felhasználni egy nyomozáshoz. A módszer, mely végül a bajt is okozta.

Visszatérve a jelenbe, a pult mögött azonnal kiszúrta Kamarás András kopasz fejét, kinek szemüvegében a telefonja tükröződött, csak akkor nézett fel, mikor a hadnagy megállt vele szemben, a pult másik oldalán.

- Ne idegesíts! A Simon, a kisebbik Simon! Hogy kerülsz ide drága barátom? – arca mérsékeltén felvidult, örült a látogatónak, de látszott rajta a szomorúság. Kijött a pult mögül és kezét rázott Simonnal.

- Épp a kedves új kolléganőt tanítom, aztán erre jártunk, gondoltam benézek.

- Jól tetted. Kamarás András vagyok, örvendek. A legjobb tanára van.

- Maros Csilla. Beszélgessenek csak, én addig körülnézek – el is indult a falon lévő festmények felé.

- Hogy vagy Andrisom?

- Gondolom hallottad a hírt.

- Mikor történt?

- Két hete, szombaton. Rosszul lett, hívtam a mentőket is, de hiába, nem volt mit tenni.

- Hány éves volt?

- Kilencvennégy – András sóhajtott, majd csapolni kezdett egy sört. – A temetésre sokan eljöttek. Petra is itthon van, nemsoká jön.

További emlékek törtek a felszínre Simon fejében, régiek, még a középiskolából. Vajon Petra most is olyan, mint akkor? Csinos, kíváncsi tekintetű? És az illata? Ugyanazt a parfümöt használja?

- Sajnálom, hogy nem tudtam ott lenni a temetésen, a napokban tudtam meg, mi is történt.

- Ja, igen a tévében volt egy tíz perces riport a faterről. Na és az idősebbik Simon?

- Két hónappal ezelőtt meghalt – az amúgy is bánatos szemekbe könnyek szöktek. Még a közelben álló Csilla is abbahagyta a falon lévő csoportképek böngészését, eddig nem tudott Simon édesapjának haláláról. Ez hát az egyik gond, ami a vállát nyomja.

- Tessék Gyurim, itt egy jó sör, igyunk egyet, aztán mesélj. Olvastam azért rólad az

újságokban. Hogy megy a sorod a yardnál?

- Elvagyok. Néhány nagyobb ügyön kívül, minden a szokásos. Apróságok, de a módszereim működnek.

- A legutóbbinál igaz, hogy leugrott?

- Igaz

András kortyolt, a hadnagy is belekóstolt az aranyszínű, habos nedűbe. Finom volt, jól is esett. Csilla mintha lefotózta volna az egyik képet, biztos megtalálta az idősebbik Simont.

- Van köztetek valami? – kérdezte András bizalmasan közelebb hajolva, hangját lehalkítva.

- Nincs... Sajnos magányos vagyok már hosszú évek óta.

- Nem egyszerű ez Gyurim, én is egyedül vagyok, mióta...

Ekkor egy vendég lépett oda a pulthoz, Simon megértően bólintott és az ablaknál lévő asztalhoz sétált, ahol sok évvel ezelőtt apjával is ültek párszor. Tényleg csak néhány alkalom volt, mégis úgy érezte itt magát, mintha évekig jártak volna ide, minden ismerős volt és őt is ismerték.

Az elmúlt években azonban elfelejtkezett erről a helyről, pedig most, ahogy az utcán suhanó villamosokat és buszokat nézte, eszébe jutott, mennyiszer ment el itt, számtalan lehetősége lett volna, hogy betérjen, mégsem tette. Miért?

Ekkor belépett valaki. Sötétbarna, kiengedett haj, kötött sál, szövetkabátjának zsebébe dugott kezek, világoskék farmer és magassarkú bokacsizma. Simon mintha visszarepült volna az időben, Kamarás Petra szinte semmit sem változott, húsz éves, kifakult emlékeihez képest.

Először apját nézte, aki a pult mögött még mindig a vendéggel, egy idős, szemüveges bácsival beszélgetett, majd érzékelte a hadnagy tekintetét és a forrásra nézett. Leesett az álla.

- Gyuri? Te vagy?

- Szia, Petra.

- Nem hiszem el, micsoda kellemes meglepetés, hogy kerülsz ide?

Hirtelen maga sem tudta, mit is talált ki ürügynek, Petrával kapcsolatban ugyanis nem csak pozitív emlékei voltak. Hogy is volt? Próbálta felidézni a történeteket, de nem volt ideje.

- Erre jártam...jártunk. Egy új kollégát tanítok éppen. Hallottam, mi történt, gondoltam benézek.

- Örülök neked – ez meglepő volt, aztán az is, hogy Petra két puszival és egy öleléssel köszöntötte a rég nem látott férfit.

A sáljának illata! Simon agyában, valahol hátul el volt raktározva ez az illat, egyszer kapott egy sálát kölcsönbe Petrától, ugyanaz a parfüm. Hányszor érezte ezt az illatot, amikor a lány közel volt, vagy átölelte. Tizennyolc évesek is alig voltak.

- Kislányom, mit szólsz a vendéghez? – András persze mit sem tudott a húsz évvel ezelőtti történetről, talán még Simon szülei is csak felületesen ismerték.

- Örülök neki. Apa, hozol nekem egy limonádét kérlek szépen?

- Persze. Gyurim, még egy sört? Én állom.

Ellenkezni sem volt ideje, nem sokra rá már előtte volt a második korsó. Csilla még mindig a fotókat vizsgálta.

- Mi újság veled, Gyurim? Mesélj valamit!

- Nem sok jó, ami azt illeti. Apukám két hónapja meghalt.

- Istenem, de sajnálom! Azt hiszem egyszer találkoztam vele, de már annak is húsz éve.

- Rémlik valami. És te? Hogy vagy?
- Szomorúan. Hiányzik a papa. Hamarabb kellett volna hazajönnöm.
- Honnan?
- Hollandiában éltem tíz évet.
- Nem tudtam, pedig akkortájt jártam itt párszor.
- Apa említette, de akkor én már kint voltam. Sajnos a bölcsész diploma ennyit ér itthon.

Odakint egy kávézóban kezdtem dolgozni, mint felszolgáló. Aztán összejöttem a főnökömmel, mondanom se kell: Rossz ötlet volt. Majdnem kirúgott...

Simon várta a folytatást, de Petra némán bámult ki az ablakon. Arca is alig változott, fogai rendezettebbek voltak, emlékezett a fogszabályzós, nagy szemű lányra, aki mindig mosolygott, ha meglátta Gyurit.

- Csak majdnem?
- Végül megbeszéltük a dolgot és helyettes lettem. Nálad milyen a meló? Gondolom a rendőrségnél vagy. A munkatársad nagyon csinos, csak nem a párod?

- Nem! – vágta rá Simon, nem is értette a feltételezést. – Egyedül vagyok.

- Mióta?

- Gyakorlatilag az érettségink óta.

Petra lesütötte a szemét, alighanem ekkor jutott eszébe az időszak és a kettejük története.

- Tartod még valakivel a kapcsolatot? – kérdezte Petra.

- Senkivel. Te?

- Bernadettel. Osztálytársam volt, nem tudom emlékszel-e rá?

- Nem.

- Mindegy. Vele szoktam beszélni, most pedig remélhetőleg egy találkozó is összejön.

- Meddig maradsz az országban?

- Sokáig Gyurim, ugyanis újjá akarom varázsolni ezt a helyet.

- Nocsak! Mi a terv?

- Teljes felújítás. A fotófal marad, de minden másból újat szeretnék. Ja és a név is marad.

A papa sokat tett a kerületért, szerették őt, mindenki ismerte és ismeri a nevet ma is.

Szeretném, ha nem veszne el, amit ő hozott létre. Egy fiatalosabb, frisseb sörözőt akarok, csocsóval, dartssal a hátsó teremben, akár biliárdasztal is elférhet. Erre jó volt Hollandia, megszédtem magam pénzzel és most megmenthetem a családi üzletet. Anyud hogy van?

- Egyedül. Ott maradt vidéken... Ja igen. Pár éve leköltöztek oda ahova évekig nyaralni jártunk. Elvan, majd az ünnepek közeledtével leutazok hozzá egy-két hétre. Nincs messze, egy óra kocsival. Édesanyád?

- Szintén vidéken... A határ mellett... Tudsz róla, hogy elváltak?

- Most már igen.

- Hat, vagy hét éve. Azóta anya a szomszéd országba jár át ápolóként dolgozni, persze azt a viláért sem vallaná be, hogy nem jó itthon. Mindegy, bele se megyek. Később is erre leszel, Gyurim?

- Nem hiszem.

- Csak ezért kérdezem, mert nekem el kell rohannom, de este visszajövök, ha van kedved, folytathatjuk a nosztalgizást.

- Benne vagyok.

- Hétkor?

- Tökéletes

Petra elsietett, Csilla pedig óvatosan közeledett, halkán mondta a hadnagynak:

- Mennünk kéne, valamit el akarok mondani.

Izgatottnak tűnt, egyik szemét eltakaró fekete haja sem zavarta. Simon bólintott és Andrisához szólt.

- Este visszajövök Andrisom!

- Itt leszek Gyuri.

Már kint sétáltak, időközben kisütött a nap, de melegebb nem lett.

- Örülök, hogy benéztünk – kezdte a hadnagy. El is felejtette, hogy Csilla mondani akart valamit. – Sok régi emlék tört a felszínre, jók, rosszak egyaránt. Amit nem értek, hogy miért hanyagoltam ezt a helyet az elmúlt években.

- Hadnagy!

- Petra is meglepett, alig változott.

- Erre majd visszatérünk hadnagy, de találtam valamit!

- Nocsak! Mi lenne az?

- Egy fénykép, ezt nézd!

- Ez a kocsma falán van.

- Igen.

- Csak a középsőt ismerem – a képen három férfi állt egymás mellett, mosolyogtak, háttérben a kocsma. – A legidősebb Kamarás, Péter, ő alapította a kocsmát.

- Nem ő a lényeg.

- Akkor? Az a férfi a háttérben? Az asztalnál?

- Igen, ő az érdekes.

- Miért? – Csilla szeme csillogott, úgy válaszolt.

- Láttam őt. Az egyik aktában, amit az elmúlt hónapokban rendeztettem.

- Nekem nem rémlik.

- Ne vedd szemrehányásnak hadnagy, de egyik aktával se foglalkoztál – Simon erre kicsit elszégyellte magát.

- Igaz. Ezért bocsánatot is kérek, csak tudod... Nekem ez az aktatologatás kissé...

- Unalmas? Ne izgulj, nekem is. Épp ezért kell visszamennünk és megkeresnünk azt az aktát, amelyikben ez a férfi szerepelt. Biztos vagyok benne, hogy láttam.

- Már csak az a kérdés, hogy tettesként, vagy áldozatként?

- Meglátjuk. Ha már kérdés. Honnan ismered a fél családot?

- Petra évfolyamtársam volt, valamint velem táncolt a szalagavatón.

- Emiatt vannak rossz emlékek?

- Maradjunk annyiban, hogy vele kapcsolatban. Majd egyszer elmondom.

- Nekem már az is elég, hogy beszélsz.

Ekkor még nem mondta, de a hadnagy érezte, tudta, hogy újra él. Van min törni a fejét, itt egy rejtély, egy levél, végre lefoglalja valami.

Mikor visszatértek a központba, a portás meglepetten, mégis jókedvűen köszöntötte őket.

- Na, ilyen se volt még! Jó látni hadnagy.

- Mi nem volt? – kérdezte Simon.

- Olyan, hogy maguk együtt érkezzenek.

- Muszáj volt kimozdulni, tudja az alagsorban kicsit befásul az ember.

Mikor a hadnagy már a lépcsőn sétált fel, Csilla vidám pillantást vetett a portásra. Rajta is látszott, hogy valami elindult és ezt élvezi.

Mivel Simon arcmemóriája és arcfelismerő képessége megbízhatatlan volt, Csillára maradt az akta megkeresésének feladata, aki lelkesen kutatott, miközben emberünk a kanapén ült, olvasgatott és a kocsmán gondolkodott.

Felidézte az apjával ott töltött estéket, aztán a fájdalmas végű esetet Petrával. A történet után egyszer beszéltek, akkor úgy tűnt, minden csak hazugság volt. Rá kell majd kérdeznie, bármennyire is kerülgetik a témát, egyszer csak fel fog bukkanni és akkor rá fog kérdezni.

Akár egy óra is eltelhetett, mire Csilla megtalálta az aktát, büszkén lengetve hozta ki a polcok közül.

- Megvan! Igazam volt!

- Na! Nagyon ügyes, nézzünk bele.

Kinyitották és elolvasták. Egyrészt csalódás volt, mert Fischer Éva nénihez semmilyen módon nem kapcsolódott az akta, ám a kocsmához annál inkább.

Az ügyben ugyanis Lőrincz Sándor volt a főszereplő, nagyjából hat évvel korábban találták holtan a lakásán, több késszúrás végzett vele. A fénykép alapján egyértelmű volt, még a hadnagynak is, hogy ő látható a kép háttérében, melyet Csilla lefotózott a Mértékmegőrzőben.

- Azt írják, hogy a kocsmában látták utoljára, ismerték, rendszeresen járt oda, legalábbis a szabadulása és a halála közötti fél évben.

- Szabadulás? Ki volt ez a Lőrincz Sándor? – Simon a számítógéphez fordult, belépett a közös rendszerbe és begépelte a nevet. A találat meglepte.

- Nos? – Csilla odahajolt. – Egy gyilkos?

- Brutális gyilkos – Simon hangosan folytatta. – Itt azt írja, hogy...tizennégy évvel ezelőtt felvett egy Vincze Mária nevű, fiatal lányt. A tizenhét éves Mária stoppolt, ugyanis haza akart jutni a válófélben lévő szüleihez, akiktől két hónappal korábban szökött meg. Lőrincz Sándor felvette, majd folytatták útjukat, ám a lány nem sokkal később számon kérte a férfit, miért mennek rossz irányba. Ki akart szállni és elmenekülni, de a férfi hátulról rátámadt, eszméletlenségig verte Máriát, majd a kocsi csomagtartójába emelte.

- Atya ég! Akarom én tudni a folytatást? – a hadnagy azonban folytatta.

- Lőrincz Sándor hazavitte a lányt, ahol megcsónkította... Levágta a kezét és megerőszakolta, majd kocsijával az erdőbe vitte, ahol ledobta egy fás domboldalon. Mária így tért magához, félig holtan, kezek nélkül, de nem adta fel. Csonkjait a sárba nyomta, hogy csillapítsa a vérzést, majd nagy nehezen feljutott az útra, ahol sokáig botorkált, mire valaki rátalált. A kórházban azonnal személyleírást adott a támadójáról, ennek alapján fogták el Lőrincz Sándort, de csak nyolc év börtönre ítélték.

- Valaki önkényes igazságosztót játszott és megölt egy gyilkost? – kérdezte elhűlve Csilla.

- Nem fog hiányozni a társadalomnak ez a beteg ember.

- Ezzel nem vitatkozom, csak a kérdés: Mi köze ennek Fischer Éva nénihez?

- Csak egyet tudok biztosra. Fel kell keresnem Vincze Máriát.

- Biztosan jó ötlet ez, hadnagy? Megbolygatni egy régi ügyet, úgy, hogy jogunk sincs nyomozni, kérdezősködni. Nem lépsz át egy határt?

- Nem tudom, lehet. De magánemberként szeretnék beszélni vele, ez az egyetlen nyom.

- Nem akarlak lebeszélni a dologról Gyuri, de furcsán fognak rád nézni. Ki foglalkozik egy kegyetlen gyilkos halálával, van, aki egyenesen örül, például a túlélő... Mária.
 - Tudom, de meg kell próbálnom. Ez az egyetlen lehetőség.
 - És egyáltalán mit vársz a dologtól? Aligha ismerték Éva nénit. Mindegy. A te döntésed.
 - Te nem szeretnél jönni?
 - Nos, meghagyom neked az utazást, mert ahogy nézem, Mária utolsó ismert lakhelye nem a fővárosban van. Másrészt pedig randim van ma estére.
 - Én mindenesetre megyek.
 - Sok sikert, hadnagy. Holnap találkozunk.
- Még nem tudták, de már aznap este újra látták egymást.